

**002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1021**

5 69 11DB
Αναγνωριστικός

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΣΤΗΤΑΧΘΕΝ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΗΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΣ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΓΚΡΙΘΕΝΤΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ Α΄ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΚΡΙΣΙΝ ΤΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΕΜΠΟΡΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΛΕΩΝΙΔΑ Ι. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΛΟΥ

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ.

Ἐν τῇ διόδῳ τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ἀρ. 15-16

1912

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1021

Πάντα τὰ ἀντίτυπα πρέπει νὰ φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδότου.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Βιβλιομπορικῶν Καταστημάτων
ΛΕΩΝΙΔΑ Ι. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

1.— Ἡ οἰκογένεια Σταθά.

1.

Μίαν φοράν ἦσαν δύο μικροὶ ἀδελφοί, ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Μαρία.

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο μόλις ἑπτὰ ἐτῶν, ἡ δὲ Μαρία πέντε.

Οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ ἦσαν τέκνα τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Ἑλένης Σταθά.

Ἡ οἰκογένεια Σταθά κατῴκει εἰς μίαν μεγάλην πόλιν.

Ὁ κ. Ἰωάννης Σταθάς ἦτο ἔμπορος καὶ συνέζη μετὰ τῶν γονέων του, τοῦ γέροντος Λαζάρου καὶ τῆς γραίας Γεωργίας Σταθά.

Ἐξων δὲ ὅλοι εὐτυχεῖς καὶ ἠγαπημένοι.

2.

Ὁ γέρων Λάζαρος Σταθάς καὶ ἡ σύζυγός του Γεωργία, ὁ πάππος καὶ ἡ μάμμη τοῦ

Ἄνδρου καὶ τῆς Μαρίας, ἠγάπων πολὺ τοὺς ἐγγόνους των.

Πολλάκις ὁ γέρον Λάζαρος Σταθᾶς, ὁσάκις ὁ καιρὸς ἦτο καλός, ᾠδήγει τοὺς μικροὺς ἐγγόνους του εἰς τὸν περίπατον ἢ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἐκεῖ ἐδείκνυεν εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐδίδασκε πλεῖστα πράγματα.

Ἡ δὲ μάμμη των, ὁσάκις κῦκαίρει, διηγείτο εἰς αὐτοὺς ὠραία παραμύθια.

Διὰ τοῦτο ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία ἠγάπων πολὺ τὸν πάππον καὶ τὴν μάμμην των.

2.— Πόσον ἠγάπα ὁ Ἄνδρέας τὴν ἀλήθειαν.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἄνδρέας εἶχεν ὑπάγει εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς οἰκίας των. Ἐζήτει νὰ εὔρη κάτι.

Ἐνῶ ὁμῶς ἀνεζήτει, χωρὶς νὰ θέλῃ, ρίπτει ἓνα πινάκιον ἐκ τῆς πινακοθήκης καὶ τὸ θραύει.

ταῦτα ἐπεριποιῦντο αὐτὸν περισσότερον τῶν ἄλλων.

Ἀπὸ ὅ,τι ἔτρωγον ἐκεῖνα, ἔδιδον καὶ εἰς τὸ σκυλλάκι των. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὥρας ὀλοκλήρους ἔπαιζον μὲ αὐτό. Τὸ ἔμαθον νὰ στέκεται ὀρθιον εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας, νὰ χαιρετίζει, νὰ προσποιῆται τὸν νεκρὸν καὶ νὰ χορεύη.

Ὁ μικρὸς Ἐκτωρ ἐδέχετο, ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ ἔκαμνον τὰ παιδία, καὶ ποτὲ δὲν ἀργίζετο κατ' αὐτῶν, ὅπως ἐνίοτε ἡ γάτα.

2.

Εἶχεν ὁμως ὁ Ἐκτωρ καὶ ἓνα ἐλάττωμα. Τοῦ ἤρεσκε νὰ φιλονικῆ συγνά. Συνήθως ἐφιλονίκη μὲ τις γάτες, πάντοτε δὲ μὲ τοὺς ξένους κύνας.

Οἱ κύριοί του καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν πολλάκις ἐ-

πέπληττον τὸν Ἔκτορα διὰ τὸ ἐλάττωμά του τοῦτο, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδιωρῆώνετο.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὅλοι οἱ οἰκεῖοι ἠτοιμάζοντο, διὰ νὰ γευματίσουν, ἀκούουν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐξωθύρας γοεράς φωνάς τοῦ Ἔκτορος.

Τρέχουν εὐθύς τότε τὰ παιδιά καὶ τί νὰ ἴδουν!

Βλέπουν τὸν Ἔκτορα νὰ ἔχη μίαν φοβερὰν πληγὴν εἰς τὴν βράχιν καὶ τὰ αἵματα νὰ τρέχουν ἐξ αὐτῆς.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐγνώριζον τί συνέβη, ἓνα παιδίον, τὸ ὁποῖον διήρχετο ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἐξωθεν τῆς θύρας, εἶπεν εἰς τὸν κύριον Σταθᾶν.

3

«Τὸ σκυλλάκι σας τὸ ἐδάγκασεν ἓνας μέγας σκύλλος, ὁ ὁποῖος διέβαινε πρὸ ὀλίγου ἀπ' ἐδῶ.

«Τὸ σκυλλάκι σας, μόλις εἶδε τὸν μέγαν σκύλλον νὰ προσπερνᾷ, ἤρχισε νὰ τὸν γαυγίζῃ.

«Ὁ σκύλλος οὔτε κἂν ἐπρόσεξεν εἰς τὰ γαυγίσματα του.

» Τότε τὸ σκυλλάκι σας ὀρμᾶ κατ' ἐπάνω του καὶ τὸν δαγκάνει εἰς τὸ πόδι.

» Χάνει ὁμῶς καὶ οὗτος τὴν ὑπομονήν, στρέφεται καὶ ἐμπήγει τοὺς φοβεροὺς ὀδόντας του εἰς τὴν βράχιν αὐτοῦ καὶ τοῦ κάμνει τὴν πληγὴν, τὴν ὁποίαν εἶδετε».

Ὁ κύριος Σταθᾶς, ὅτε ἤκουσε ταῦτα, εἶπεν εἰς τὰ τέκνα του.

— «Τὸ λυποῦμαι, ἀλλὰ ποῖος τῷ εἶπε να ἀγαπᾶ τὰς φιλονικίας;».

11.—Πῶς φέρεται ὁ Ἀνδρέας πρὸς ἓνα κακὸν παιδίον.

I.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀνδρέας ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ σχολείου. Ἐπλησίαζε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἐκεῖ τότε συναντᾷ ἓνα παιδίον μικρότερον ὀλίγον αὐτοῦ, ἀνυπόδητον καὶ ῥυπαρόν.

Τὸ παιδίον τοῦτο, μόλις ἐπροσπέρασεν ὁ Ἀνδρέας, ἔρχεται ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ σύρει τὸ φόρεμά του.

Στρέφει τότε εκείνος τὴν κεφαλὴν του καὶ τὸ ἐρωτᾷ· «Τί ἀγαπᾷς, καλέ;».

— «Νὰ ἰδῶ τὴν μύτην σου», ἀπήντησε τὸ παιδίον. Καὶ ἀμέσως συλλαμβάνει τὴν ρίνα τοῦ Ἀνδρέου καὶ σύρει αὐτὴν δυνατά.

Ἐπειτα ἀπομακρύνεται ὀλίγον αὐτοῦ καὶ ἀρχίζει νὰ περιγελά καὶ νὰ ὑβρίζη τὸν Ἀνδρέαν.

2.

Ὁ Ἀνδρέας ἐπόνεσε καὶ ἐθύμωσεν. Ἐσκέφθη τότε νὰ τρέξῃ καὶ νὰ συλλάβῃ τὸ κακὸν ἐκεῖνο παιδίον καὶ νὰ τὸ δείρῃ.

Ἐπειτα ὁμῶς μετενόησε καὶ εἶπε μὲ τὸν νοῦν του· «τί! νὰ γίνω καὶ ἐγὼ ὡσάν αὐτό; Ποτὲ δὲν τὸ κάμνω».

Καί, χωρὶς νὰ εἶπῃ ἢ νὰ κάμῃ τίποτε κατὰ τοῦ παιδίου ἐκείνου εἰσηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ μήτηρ του τότε, ἡ ὁποία εἶδεν ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὸ παράθυρον, εἶπεν εἰς τὸν Ἀνδρέαν, μόλις εἰσηλθεν· — «ἔκαμες πολὺ καλὰ, παιδίον μου, καὶ δὲν ἐπιάσθης μὲ ἐκεῖνο τὸ παλιόπαιδον, ἀλλ' ὑπεχώρησες. Ἄκουσε, τί ἔπαθον μίαν

Τότε ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ἡ ὑπηρετρία ὁμως, ἡ ὁποία ἦτο ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ, τοῦ λέγει· «μὴ κλαίῃς, Ἀνδρέα. Ἐκτὸς ἐμοῦ κανεὶς ἄλλος δὲν εἶδεν, ὅτι ἔσπασες τὸ πινάκιον. Εἰπέ εἰς τὴν μητέρα σου, ὅτι τὸ ἔσπασεν ἡ γάτα καὶ ἐγὼ τὸ βεβαιώσω».

— «Τί μοῦ λέγεις αὐτοῦ!», εἶπεν ὁ Ἀνδρέας τότε. «Νὰ εἶπω ψεύματα; Ἄ! αὐτὸ μόνον δὲν κάμνω».

Καὶ ἀμέσως τρέχει εἰς τὴν μητέρα του μὲ τὰ δάκρυα ἀκόμη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὁμολογεῖ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν.

Ἡ μήτηρ συνεχώρησεν αὐτόν. Κατόπιν δὲ τοῦ εἶπε· «Καλὰ ἔκαμες, Ἀνδρέα μου, καὶ μοῦ εἶπες τὴν ἀλήθειαν. Ἄκουσε παιδί μου, τί ἔπαθεν ἓνας δούλος, ὁ ὁποῖος ἔλεγε ψεύματα!»

3.—Φθινόπωρον.

Αἱ ἡμέραι ὅλο μικραίνουν καὶ αἱ νύκτες μελάνουν. Ὁ καιρὸς γίνεται ψυχρότερος. Ὁ γε-

ωργός σπείρει διὰ τὸ ἐρχόμενον θέρος. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων γίνονται κίτρινα καὶ κόκκινα καὶ πέφτουν. Οἱ πελαργοί, τὰ χελιδόνια καὶ ἄλλα πουλιὰ φεύγουν εἰς θερμότερα μέρη καὶ ψυχρὸς ἄνεμος καὶ ὑγρασία μᾶς περιορίζουν ἀπὸ τὸ ὑπαιθρον εἰς τὰ σπίτια μας.

4.—Τί παθαίνει ἓνας βοσκὸς ψεύστης.

Ἐν ἀπαιδίῳ ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς του πλησίον τοῦ χωρίου των.

Μίαν ἡμέραν τὸ παιδίον ἠθέλε νὰ παίξῃ με τοὺς χωρικούς, καί, χωρὶς νὰ εἶνε ἀλήθεια, ἐφώναξε δυνατὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρίου. «λύκοι! Λύκοι! Τρέξατε δι' ὄνομα Θεοῦ! Λύκοι εἰς τὰ πρόβατά μου!».

Πολλοὶ χωρικοὶ ἤκουσαν, ὅτι λύκοι ἐπῆγαν εἰς τὰ πρόβατα, καὶ εὐθὺς ἔτρεξαν με ξύλα καὶ με ὄπλα νὰ φονεύσουν αὐτούς.

Ἐπλησίασαν, ἀλλὰ ποῦ λύκοι; Εὗρον τὰ πρόβατα καὶ τὸ παιδίον νὰ γελᾷ. Ἐνόησαν τὸ ψεῦμα καὶ θυμωμένοι ἐπέστρεψαν εἰς τὸ χωρίον.

Τὸ παιγνίδιον αὐτὸ ἤρεσεν εἰς τὸ παιδίον. Καί, ὡς ἄν τις ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ, ἐφώναζε πάντοτε· «λύκοι! Λύκοι!»

Μερικοὶ χωρικοὶ μετέβησαν καὶ ἄλλας φορές ἐκεῖ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εὔρισκον λύκους.

Μίαν ὁμῶς ἡμέραν ἦλθον εἰς τὰ ἀληθινὰ λύκοι εἰς τὰ πρόβατα. Ἦτο φοβερὰ ἡ λύσσα αὐτῶν. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τὸ παιδίον. Οἱ λύκοι ἔσχιζον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ πρόβατα. Πολλὰ ἠφανίσθησαν.

Τὸ παιδίον ἐφώναζεν ὅσον ἠδύνατο δυνατώτερα τοὺς χωρικοὺς νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειαν.

Οἱ χωρικοὶ ὁμῶς οὐδὲ κἄν ἐκινήθησαν ἀπὸ τὸν τόπον των. Ἐνόμισαν, ὅτι καὶ πάλιν τὸ παιδίον ἤθελε νὰ παίξῃ με' αὐτούς, ὅπως ἔπαιζε πάντοτε.

Οἱ λύκοι τότε ἔφαγον πολλὰ πρόβατα, ἔσχισαν τὰ ἄλλα καὶ ἔφυγον. Ὁ Φεύστης βοσκὸς ἔμεινε χωρὶς πρόβατα.

Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν εἶπε πλέον ψεῦμα εἰς τὴν ζωὴν του.

5.—Τὸ δενδρουλλάκι χωρὶς φύλλα.

Φτωχὸ δενδρουλλάκι, πόσον σὲ λυποῦμαι! Τὰ φύλλα σου ἐκιτρίνισαν καὶ πέφτουν μὲ τὸ πρῶτο φύσημα τοῦ ἀνέμου. Καὶ ἐνῶ εἶσαι ἀναγκασμένο νὰ μένης. Πόσον σὲ λυποῦμαι!

Δενδρουλλάκι μου, ἔχε λίγη ὑπομονή! Δὲν θὰ ὑποφέρης πολὺ. Ὁ χρόνος θὰ περασῇ γρήγορα. Ὁ καλὸς Θεὸς θὰ σε στολίσῃ πάλιν, ὅπως πρὶν.

6.—Ἡ γάτα.

1.

Ἡ οἰκογένεια Σταθαῖα εἶχε μίαν γάταν, ἓνα εὐμορφον καὶ καθαρώτατον ζῶον. Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἠγάπα τὴν γάταν.

Περισσότερον ὅμως ἔβλεπον ἠγάπων αὐτὴν τὰ δύο παιδία ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Μαρία.

Πάντοτε τὴν ἐπεριποιῶντο, τὴν ἐθώπευον καὶ συχνὰ ἔπαιζον μὲ αὐτήν.

Καί, ἐνὸσφ μὲν τὰ παιγνίδια ἦσαν ἤσυχα, ἡ γάτα ἔπαιζεν εὐχαρίστως μὲ τὰ παιδιά.

Ὅσάκις ὅμως τὰ παιγνίδια ἐγένοντο ζωηρὰ καὶ τὰ παιδιά ἔσυρον αὐτήν ἀπὸ τὰ ὦτα ἢ ἀπὸ τὴν οὐράν, ἡ γάτα ὠργίζετο, ἔσχιζε τὰς χεῖρας αὐτῶν μὲ τοὺς γαμφοὺς καὶ ὀξεῖς ὀνυχάς της καὶ ἀπεμακρύνετο.

2.

Ἐν τούτοις τὰ δύο παιδιά δὲν ἐθύμωνον δι' αὐτό. Μετ' ὀλίγην ὥραν συνεφιλιώοντο πάλιν μὲ τὴν γάταν καὶ ἤρχιζον τὰ παιγνίδια.

Ἄλλοτε πάλιν, ἀνεὶ γὰ παίζουσι, παρετήρουσι τὰ παιδιά, πῶς τρώγει ἡ γάτα, πῶς καθαρίζεται, πῶς περιπατεῖ καὶ πῶς ἀναρριχάται.

Ἐντόπωσιν ἔκαμνεν εἰς αὐτὰ τὸ ἐλαστικὸν σῶμά της. Ἄλλοτε τὸ ἐτέντωνεν, ἄλλοτε τὸ ἐκύρτωνε πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ἄλλοτε τὸ ἐμάζεψε καὶ τὸ ἔκαμνεν ὡς σφαῖραν,

Ἐπίσης παράδοξον ἐφαίνετο εἰς τὰ παιδιά, ὅτι ἡ

γάτα βλέπει επίσης καλὰ καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ὅπως καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἐπίσης ἔβλεπον τὰ παιδιά, ὅτι δὲν ἀκούεται διόλου, ὅταν περιπατῆ καὶ οἱ ἀναρριχᾶται εὐκολώτατα καὶ εἰς τὰ ὑψηλότερα δένδρα.

Ἐθαύμαζον ἐπίσης, ὅτε ἔβλεπον τὴν γάτιαν, - πόσον ὑπομονητικὰ καὶ πόσον ἐπιτήδεια ἐκυνήγει καὶ συνελάμβανε τοὺς ποντικούς. Ἡὐχαριστοῦντο δὲ καὶ ἐγγέλων, ὅσάκις ἔβλεπον τὴν γάταν των νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ῥωθωνίζῃ. Τότε ἐνεθυμοῦντο τὰ παιδιά τὸ ἐξῆς ποίημα, τὸ ὁποῖον εἶχον μάθει διὰ τὴν γάταν.

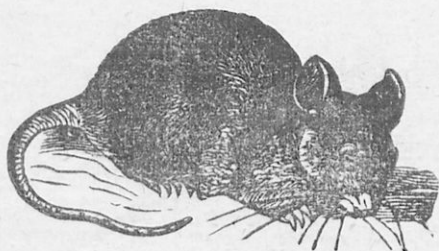
7.— Ὁ γάτος.

Ἐν τῇ θερμάστρᾳ ἔμπρὸς
 ἓνας γάτος χονδρὸς
 πάντ' ἀπλώνεται.
 Μὲ τὰ μάτια κλειστὰ
 ἀγαπᾷ στὰ ζεστὰ
 νὰ τεντώνεται.

Τεμπελιά κανταριά!
 Ῥουθουνίζει βαριά·
 τὸν ἀκούετε;
 Κάπου, κάπου ξυπνᾷ
 καὶ μὲ πόδια στυλινὰ
 ξερολούεται.

Πλὴν τὸ πτώμα αὐτό,
 ποῦν' ἐδῶ ξαπλωτό,
 τί νομίζετε;
 Ἐν καιρῷ τῆς νυκτός,
 ὡσάν λέων φρικτός
 ἀγωνίζεται.

Κάτω χθές ἔς τὴν ἀδελή
 χόθηκ' αἷμα πολὺ
 ἀπ' τὸ νόχι του.
 Στὰ ποντίκια σφαγή!
 Τὸν φθονοῦν στρατηγοὶ
 γιὰ τὴν τύχη του!

9.—Ἡ πηγὴ.

Τὸ νερὸ ἀπὸ τῆ βρογχῆ καὶ τὸ χιόνι μα-
 ζεύεται εἰς τὰ βουνὰ εἰς μικρὰς δεξάμε-

νάς. Ὄταν δὲ μαζευθῆ πολὺ νερό, τότε βγαίνει ἀπὸ τὴν γῆν· τοῦτο λέγεται πηγὴ. Ὄταν ἡ πηγὴ ἔχει καθαρὸ νερό, τότε τὴν περιτριγυρίζομεν μὲ ξύλα ἢ πέτρες διὰ νὰ μὴ χύνεται. Αὐτὸ τὸ νερὸ τὸ μεταχειριζόμεθα διὰ νὰ πίνωμεν καὶ βράζωμεν τὰ φαγητά μας. Πολλαὶ πηγαὶ μᾶς δίνουν νερό, διὰ τοῦ ὁποίου θεραπεύομεν διαφόρους ἀσθενείας. Αὐταὶ αἱ πηγαὶ λέγονται θεραπευτικαὶ πηγαί.

10. — Τί παθαίνει ὁ φιλόνομος Ἐκτωρ.

I.

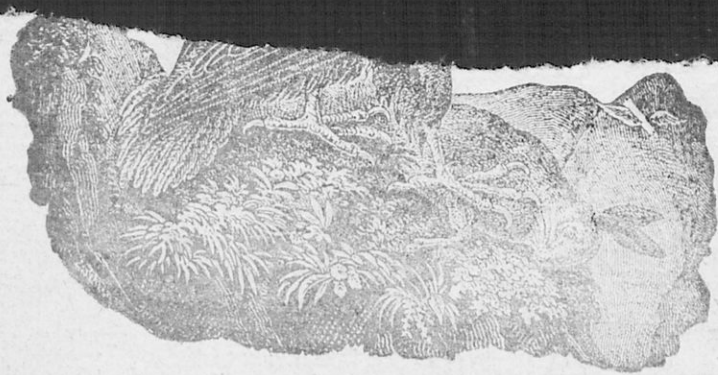
Ὁ θεὸς τοῦ Ἀνδρέου καὶ τῆς Μαρίας ἐχάρισε κάποτε εἰς τοὺς μικροὺς ἀνεψιούς του ἓνα σκυλλάκι.

Τὰ παιδία ὠνόμασαν αὐτὸ Ἐκτορα.

Ὁ μικρὸς Ἐκτωρ ἦτο ὠραῖον, ζωηρὸν καὶ ἐξυπνότατον ζῶον.

Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἔμαθεν ὅλους τοὺς οἰκείους. Ἔσειε τὴν οὐρὰν καὶ ὑλάκει μὲ χαρὰν, ὅσάκις ἔβλεπε κανένα ἐξ αὐτῶν.

Ἰδίως ὁ Ἐκτωρ ἠγάπα τὰ παιδία, διότι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

41. — Πως να ... της κορυφῆς
τοῦ ὄρους τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Μετ' ὀλίγον ἐπέξευσαν καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνωσι πεζοί.
διότι δρόμος δὲν ὑπῆρχε πλέον καὶ οἱ ὄνοι δὲν ἠδύναντο νὰ
βαδίζωσιν.

Αἰφνης ἄνω, ἐνῶ ἀνῆρχοντο τὸ ὄρος, στρέφει πρὸς τὰ
ὀπίσω τὴν κεφαλὴν του ὁ Ἀνδρέας καὶ εὐθὺς ἀρχίζει νὰ
φωνάζῃ: « Ἄ! τί ὦραϊα, τί ὦραϊα! Κυττάξατε!»

φοράν δύο αίγες, ἐκ τῶν ὁποίων καμμία δὲν ὑπε-
 χῶρει εἰς τὴν ἄλλην!».

12.—Ρυάκι - ποταμός.

Ὄταν μία πηγὴ ἔχῃ πολὺ νερό, τότε χύνεται
 αὐτό, τρέχει καὶ σχηματίζει ἓνα ρυάκι. Τὸ ρυάκι
 μεγαλώνει εἰς τὸν δρόμον του μὲ τὰ νερὰ τῆς βρο-
 χῆς καὶ ἀπὸ ἄλλας πηγάς, τὰς ὁποίας δὲν βλέπο-
 μεν. Ὄταν δὲ ἓνα ρυάκι γίνῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρό-
 πον ἀρκετὰ μεγάλο ἢ ὅταν πολλὰ ρυάκια μαζί ἐ-
 νωθῶν, γίνεται ἓνας ποταμός. Ὁ ποταμός εἰς τὸν
 δρόμον του ἠμπορεῖ νὰ ἐνωθῆ καὶ μὲ ἄλ-
 λους ποταμούς καὶ ρυάκια καὶ τέλος χύνεται,
 εἰς τὰ πολλὰ νερὰ, τὰ ὁποία λέγομεν θάλασ-
 σαν. Ὄταν ὁ ποταμός κατεδαίνῃ μὲ ὄρμην λέ-
 γομεν, ὅτι ἔχει ρεῦμα. Εἰς τὰς δύο ὄχθας τοῦ πο-
 ταμοῦ συχνὰ ὑπάρχουν λιβάδια καὶ καρποφόροι
 τόποι. Ἐνα καθαρὸ ρυάκι καὶ ἓνα ἥσυχο ποτάμι
 μᾶς προξενοῦν χαρὰ. Ποταμός ὅμως μὲ ὄρμητι-
 κὸν ρεῦμα μᾶς προξενεῖ φόβον καὶ θαυμασμόν.
 Εἰς τὰ ρυάκια καὶ εἰς τοὺς ποταμούς καὶ εἰς τὴν

θάλασσαν ζοῦν πάρα πολλὰ φάρια, τὰ ὅποια χρησι-
μεύουν ὡς τροφή εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

13.— Τὸ ῥυάκι.

Τρέχα, φίλεργον ῥυάκι,
τρέχα πήγαινε ταχύ.
Τὸ μικρὸν τριανταφυλλάκι
σὲ ζητεῖ στὴν ἐξοχή.

Τρέχα! Ὁ μόλος ἐκεῖ κάτω
σὲ ζητεῖ τοῦ μολωνᾶ.
Ἡ βαρεῖα μολόπετρά του
θέλει ὄλο νὰ γυρνᾷ.

Τρέχα! τρέχα! Διψασμένα
μπέ, μπέ, μπέ! βραχνά, βραχνά,
τὰ ἀρνάκια τὰ καϊμένα
θέλουν πότισμα συχνά.

Τρέχα, τρέχα νὰ ὀρσίσης
τόσα, ποῦ σὲ καρτεροῦν.
Τρέχα, τρέχα νὰ ποτίσης
δένδρα, ζῶα, ποῦ διψοῦν.

11. — Τί ἔπαθον αἱ δύο φιλονικοίαι αἴγες.

Δύο αἴγες πάντοτε, ὅτε συνηντῶντο, ἐφιλονίκουν καὶ ἐκτυπῶντο δυνατὰ μὲ τὰ κέρατά των. Διόλου δὲν ἠγάπα ἡ μία τὴν ἄλλην.

Μίαν ἡμέραν συνηντήθησαν εἰς μίαν στενὴν γέφυραν.

«Φύγε, νὰ περάσω ἐγώ!», εἶπεν ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην.

Αὐτὴ ὁμως ἀπήντησε·—«Γύρισε εὐθύς ὀπίσω καὶ ἄφισέ με ἐγὼ νὰ περάσω πρώτη!».

—«Ὅριστε!», ἐφώνησεν ἡ πρώτη. «Ἐγὼ εἶμαι μεγαλυτέρα ἀπὸ σέ καὶ ἐγὼ θὰ κάμω τόπον νὰ περάσης σύ; Αὐτὸ μὰ τὴν ἀλήθειαν ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάμω!».

Ἡ φιλονικία αὕτη ἐξηκολούθησε πολλὴν ὥραν μὲ πολὺ πείσμα.

Τέλος ὁρμᾶ ἡ μία ἐναντίον τῆς ἄλλης καὶ ἀρχίζουν νὰ κτυπῶνται μὲ τὰ κέρατά των.

Ἐπειδὴ ὁμως ἡ γέφυρα ἦτο στενὴ, εἰς ἓν κτύπημα κρημνίζονται ἐξ αὐτῆς καὶ αἱ δύο εἰς τὸν βα-

τὸν ποταμόν, ὃ ὁποῖος ἔτρεχε κάτωθεν τῆς γε-
φύρας.

15.— Ἡ αἶξ.

«Εἶμαι παράδοξον ζῷον.

»Εἶμαι γυνή καὶ ὅμως ἔχω γένειον.

»Ἔχω λευκὰς τρίχας, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶμαι νέα.

»Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου φέρω φορτίον.

»Θέλεις νὰ μὲ κάμῃς κηπουρόν ; Δὲν θ' ἀφίσω λάχανα
ν' ἀνθήσωσιν.

»Εἶμαι ἡ αἶξ· ὅλοι μὲ γνωρίζετε, ὅλοι ἔχετε ἰδεῖ τὴν
ἐπιμήκη κεφαλὴν του, τὰ μακρὰ, στενὰ, ὀρθὰ καὶ εὐκί-
νητα ὠτά μου, τὰ κέρατά μου, τὰ ὅποια καμπυλώνονται

νιθάκια εἰς τὴν αὐλήν, διὰ νὰ εὐρίσκη δι' αὐτὰ τροφήν. Ὅσάκις ἡ ὄρνις εὕρισκε κανένα σπόρον ἢ κανὲν σκουληκάκι, ἐφώναζε· «ΚΛΟΥ, ΚΛΟΥ».

Τὰ ὀρνιθάκια ἔτρεχον εἰς τὰς φωνὰς τῆς μητρὸς των, διὰ νὰ φάγωσιν.

Μίαν ἡμέραν ἓνα ἀπὸ τὰ ὀρνιθάκια ἤθελε νὰ κάμη τὸν μέγαν καὶ τὸν γνωστικόν.

Ἴδου τί εἶπε μὲ τὸν νοῦν του· «ἐγὼ τώρα εἶμαι μέγαν. Ἐμπορῶ τώρα καὶ μόνο μου νὰ εὐρίσκω τὴν τροφήν μου. Δὲν ἀκολουθῶ πλέον τὴν μητέρα μου».

Αὐτὰ ἐσκέφθη τὸ ἀπειθὲς ὀρνιθάκι καὶ εὐθὺς ἀρχίζει νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰ ἀδέλφια του, τὰ ἄλλα ὀρνιθάκια. Τρέχον προχωρεῖ εἰς τὸν κήπον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὀπισθεν τῆς αὐλῆς.

Ἡ ὄρνις, ἡ μήτηρ του, φωνάζει· «ΚΛΟΥ, ΚΛΟΥ» πουλάκι μου, μὴ φεύγης ἀπὸ πλησίον μου, διότι θὰ πάθῃς κακόν».

Τὸ ὀρνιθάκι ὁμῶς ἀπαντᾷ· «ὄν φοβοῦμαι νὰ πάθω τίποτε· ἐγὼ εἶμαι μέγαν».

Καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν κήπον.

Ἄλλὰ τὸν κήπον φυλάσσει ὁ Ἔκτωρ, τὸ ἀνδρείον σκυλλάκι τῆς οἰκίας. Ὁ Ἔκτωρ βλέπει τὸ ὄρνιθάκι.

Εὐθύς καταδιώκει τὸ καλὸ μας, τὸ μεγάλο καὶ τὸ γνωστικὸ ὄρνιθάκι.

Τὸ ὄρνιθάκι τρέχει μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του· ἀνοίγει καὶ τὰς πτέρυγας του, διὰ νὰ φεύγη ταχύτερον, καὶ μὲ φωνὴν ἀπελπιστικὴν φωνάζει «κ ρ ρ ρ, κ ρ ρ ρ».

Ἄλλ' ὁ Ἔκτωρ τὸ προσφθάνει πολλὰς φορὰς εἰς τὸν ὄρομον καὶ τοῦ ἀποσπᾶ τὰ περισσότερα πτερὰ τῆς οὐρᾶς του.

Τρέμον ἀπὸ τὸν φόβον καὶ κολοβὸν κατορθώνει τέλος πάντων τὸ ὄρνιθάκι νὰ φθάσῃ εἰς τὴν μητέρα του.

17.—Τί ἔπαθε τὸ ἀπειθὲς ψαράκι.

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε, τί ἔπαθε τὸ ὄρνιθάκι.

Τρεχᾶτος πηγαίνει εἰς τὴν μάμμην του καὶ διηγείται τὸ πάθημα τοῦ ὄρνιθίου.

«Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα ἔπαθε κάποτε ἓνα φαράκι», λέγει ἡ μάμμη τοῦ Ἀνδρέου.

«Τί ἔπαθεν», ἐρωτᾷ μὲ περιέργειαν ὁ Ἀνδρέας τὴν μάμμην του.

—«Νὰ καὶ τὸ φαράκι αὐτὸ δὲν ἤκουε τὴν μητέρα του», λέγει ἡ μάμμη.

Μίαν ἡμέραν ἐκολύμβω μὲ τὴν μητέρα του πλησίον τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Ἐπὶ τῆς ὄχθης ἐκάθηντο μερικὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ἐφάρευσον. Τὰ παιδία ἐκράτουν ἀπὸ ἓνα μακρὸν καλάμιον, εἰς τὸ ἄκρον, τοῦ ὁποίου ἦτο δεμένη ἡ ὄρμιά. Αἱ ὄρμιαὶ ἦσαν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, εἶχον δὲ εἰς τὸ ἄκρον ἐν ἀγκίστριον. Τὰ ἀγκίστρια δὲν ἐφαίνοντο, διότι εἶχον σκεπασθῆ μὲ ὀλίγον φωμίον.

Τὸ φαράκι βλέπει τὰ φωμάκια καὶ θέλει νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτά.

«Πρόσεχε, φαράκι μου, πρόσεχε», φωνάζει ἡ μητέρα του. «Κάτω ἀπὸ τὰ φωμάκια εἶνε τὰ μωτερά ἀγκίστρια. θὰ χωθῆ κανὲν εἰς τὸν λαιμόν σου, θὰ τὸν σχίση καὶ θὰ πονῆς πολὺ».

»Ἐπειτα δὲν θὰ ἠμπορῆς νὰ φύγης. Θὰ σὲ πιάσουν ἐκεῖνα ἐκεῖ τὰ παιδιὰ.

»Δὲν τὰ βλέπεις, πῶς καθὲν κρατεῖ μὲ ἓνα καλάμιον τὸ ἄκρον μιᾶς ὄρμιᾶς ;»

»Ἐχε, παιδι μου, ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ εὐρωμεν ἄλλοῦ τροφήν, χωρὶς νὰ κινδυνεύσωμεν».

Αὐτούς τοὺς λόγους ἔλεγεν ἡ μήτηρ εἰς τὸ φαράκι τῆς. Ἄλλὰ τὸ φαράκι δὲν ἠθέλε νὰ ἀκούσῃ τὴν φρόνιμον συμβουλήν τῆς μητρός του. Ἐνόμιζεν, ὅτι εἶχεν ἀρκετὸν νοῦν· ἔβλεπε μόνον τὸ φαγητὸν καὶ δὲν ἤξευρεν, ὅτι αὐτὸ ἦτο δόλωμα.

Ὅρμα λοιπόν, διὰ νὰ τὸ ἀρπάσῃ, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸ δόλωμα κατέπιε καὶ ἓνα ἀγκίστριον.

Τώρα πλέον εἶνε εἰς τὰς χεῖρας τῶν παιδίων.

Ποῖος τοῦ πταίει ;

Ὁ Ἀνδρέας, ἀφοῦ ἤκουσε τὴν διήγησιν τῆς μάμμης του, ἐνεθυμήθη, ὅτι καὶ αὐτὸς ἤξευρε μίαν ὁμοίαν ἱστορίαν δι' ἓνα ἀπειθὲς ἀρνάκι. Τὴν ἤξευρε ἀπὸ τὸ ἐξῆς ποίημα, τὸ ὁποῖον εἶχε μάθει εἰς τὸ σχολεῖον.

χεν εἰς τὸν κήπον τοῦτον. Ὅλος ὁ λαχανόκηπος ἦτο διηρημένος εἰς πολλὰ μικρὰ ἴσα χωρίσματα ἢ πρασιάς.

Εἰς ἐκάστην πρασιὰν ἦτο φυτευμένον καὶ ἀνά ἓν εἶδος λαχανικῶν.

Καὶ εἰς ἄλλην μὲν ἐφύοντο τομάτες, εἰς ἄλλην δὲ μελιτζάνες, εἰς ἄλλην μπάμιες, ἄλλοῦ σέλινον, ἄλλοῦ μαϊδανός, καὶ ἄλλοῦ ἄλλα λαχανικά.

Περίξ τοῦ κήπου καὶ μεταξὺ τῶν πρασιῶν ὑπῆρχον διάφορα ὀπωροφόρα δένδρα.

Εἰς τινὰ δὲ γωνίαν αὐτοῦ ἦτο ἐκτισμένη μικρὰ καλύβη, ὅπου ὁ κηπουρὸς ἐφύλαττε τὰ κηπουρικά ἐργαλεία του, τὸ ἄροτρον, τὰς ἀξίνιας, τὰ πτυάρια, τὰ σκαλιστήρια, τὰ ποτιστήρια καὶ τὸν πέλεκυν.

20. Ὁ Λαγῶς.

I.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Μαρία ἐπεσκέφθησαν μετὰ τοῦ πατρὸς των τὸν λαχανόκηπον. Ἐνῶ δὲ περιεπάτουν εἰς αὐτόν, παρατηροῦσιν ἀπὸ τινος δένδρου νὰ κρέμαται εἰς λαγῶδες φονευμένος.

Ἐπλησίασαν καὶ τὸν ἐξήταζον μὲν περιέργειαν.

Ὅλα τὰ μέρη τοῦ ζῴου τούτου ἐφαίνοντο περίεργα εἰς τὰ παιδιά, πρὸ πάντων ὁμως τὰ ὦτα καὶ οἱ ὀπίσθιοι πόδες.

Τὰ μέγιστα ὦτα τοῦ λαγῶδῦ ἐφαίνοντο περίεργα εἰς τὰ παιδιά δυσανάλογα πρὸς τὸ μικρὸν του σῶμα, οἱ δὲ ὀπίσθιοι πόδες πολὺ μεγαλύτεροι τῶν ἐμπροσθίων.

Διὰ τοῦτο ἡ Μαρία δὲν ἐκρατήθη καὶ ἠρώτησε τὸν πατέρα της· «πῶς ἔμπορεῖ μὲ τοιοῦτους πόδας νὰ τρέχη ὁ λαγῶς;»

— «Βεβαίως δὲν δύναται νὰ τρέχη ὁ λαγῶς», ἀπήντησεν ὁ πατήρ, «δύναται ὅμως εὐκολώτατα νὰ κάμνη μεγάλα πηδήματα καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του».

— « Ἄλλὰ τὰ ὠτά του διατί εἶναι τόσον μεγάλα;», ἠρώτησε πάλιν ἡ Μαρία.

— «Εἶνε ἀνάγκη» ἀπήντησεν ὁ πατήρ της, « νὰ ἀκούη κἀλῶς διὰ νὰ ἀποφεύγη τοὺς ἐχθρούς του, οἱ ὅποιοι εἶνε πολλοί».

2.

Κατόπιν ὁ κύριος Σταθᾶς ἐγνώρισεν εἰς τὰ παιδιά τοὺς ἐχθρούς τοῦ λαγῶς, οἱ ὅποιοι εἶνε πρὸ πάντων οἱ ἄνθρωποι, αἱ ἀλώπεκες, καὶ οἱ λύκοι.

— « Καὶ διατί τὸν κυνηγοῦν τόσον τὸν καϊμένον τὸν λαγόν;», ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— «Διότι ἔχει πολὺ νόστιμον κρέας», ἀπεκρίθη ὁ πατήρ. «Οἱ ἄνθρωποι ὅμως κυνηγοῦν αὐτὸν καὶ διὰ τὸ δέρμα του, ἀπὸ τὸ ὅποιον κατασκευάζουν διάφορα χρήσιμα πράγματα».

— «Τὸν κυνηγοῦν ὅμως ἀκόμη», εἶπεν ὁ κηπουρὸς πλησιάζας, «καὶ διότι κατατρώγει τὰ φυτὰ τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν κήπων των».

«Νὰ αὐτὸν ἐδῶ τὸν κύριον, ποῦ βλέπετε, δὲν εἶχα καμμίαν ὄρεξιν νὰ τὸν βλάψω. Τὸ πταίσιμον εἶνε ἰδικόν του. ἤρχετο συχνὰ εἰς τὸν κήπον ἐδῶ καὶ μοῦ ἔτρωγε τὰ λάχανα. Χθὲς ὅμως τὴν νύκτα τοῦ ἔκαμα καρτέρι καὶ ἰδοὺ τί ἔπαθε».

Τότε ο Άνδρέας ένεθυμήθη, ότι παρ' όλίγον θά έπάθαινε τó ίδιον και εις άλλος λαγώς, ó όποιος εισήλθε μίαν φοράν εις ένα λαχανόκηπον. Είχε μάθει τήν ιστορίαν του από τó έξης ποίημα :

21. Ό κίνδυνος του λαγού.

Νύκτα εις λαγός έβγήκε,
λαχανόκηπον εύρηκε,
μπάινει μέσα και αρχίζει
τήν κοιλιά του να γεμίζει.

Δυστοχία του ! Παρέκει
κηπουρός με τó τουφέκι
τόν πτωχόν παραμονεύει,
πλησιάζει και σκοπεύει.

Μπάμ ! ήκούσθη στόν άέρα,
πλήν τά βόλια πήγαν πέρα
και τó ζῷον τó καϊμένο
ετινάχθη τρομαγμένο.

Φεύγει ó λαγός ακόμα
με τó λάχανο στό στόμα
κ' έδιδάχθη να προσέχη,
πού έμβαίνει και πού τρέχει.

22.—Ὁ χειμῶνας.

Τὸν χειμῶνα κάμνει κρύο. Αἱ ἡμέραι μικραίνουν καὶ αἱ νύκτες μεγαλώνουν. Μόλις βγῆ ὁ ἥλιος διὰ νὰ ζεστάνῃ ὀλίγον τὴν γῆν ἀρχίζει πάλιν νὰ νυκτώνῃ. Τὴν νύκτα γίνεται ὁ καιρὸς ἀκόμη ψυχρότερος. Τὸν χειμῶνα διὰ νὰ προφυλαττόμεθα ἀπὸ τὸ κρύο εἶναι ἀνάγκη νὰ φοροῦμεν χονδρότερα φορέματα καὶ νὰ ἔχωμεν θερμάστρας εἰς τὰς κατοικίας μας. Συχνὰ σκεπάζονται τὰ βουνὰ καὶ αἱ πεδιάδες μὲ χιόνι. Τὰ νερὰ παγώνουν. Τὸν χειμῶνα ἐορτάζομεν τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Τότε οἱ γονεῖς δίδουν δῶρα εἰς τὰ φρόνιμα καὶ καλὰ παιδιὰ.

23.—Πῶς φέρεται ἡ Μαρία εἰς τοὺς πεινῶντας σπουργίτας.

Εἶχεν ἀρχίσει τὸ κρύον. Ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ κακός. Αἱ χιόνες καὶ οἱ πάγοι ἐσκεπάζον τὴν γῆν.

Μίαν ἐκ τῶν ἡμερῶν τούτων μετὰ τὸ γεῦμα ὁ κύριος Σταθᾶς ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας.

Ἐνῶ δὲ παρατήρει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, διακρίνει κάτω εἰς τὴν αὐλὴν τὴν Μαρίαν.

Ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της τὸ τραπέζομάνδηλον καὶ κάτι ἐσκόρπιζεν ἐξ αὐτοῦ.

«Τί κάμνεις αὐτοῦ κάτω, Μαρία», ἐφώνησε τότε ὁ πατήρ.

— «Σκορπίζω τὰ ψίχालα τῆς τραπέζης εἰς τοὺς δυστυχεῖς σπουργίτας», ἀπάντησεν ἡ Μαρία.

«Τώρα, ὅπου ὅλη ἡ γῆ εἶνε σκεπασμένη ἀπὸ τὰς χιόνας, οἱ κακόμοιροι οἱ σπουργίται δὲν εὐρίσκουν τίποτε νὰ φάγουν. Κινδυνεύουν νὰ ἀποθάνουν ἐκ τῆς πείνης.

» Διὰ τοῦτο ἐσκέφθην νὰ συλλέγω καθ' ἡμέραν

τὰ ψίχала τῆς τραπέζης μας καὶ νὰ τὰ σκορπίζω εἰς τὰ πεινασμένα σπουργιτάκια».

— «Πολὺ καλὰ κάμνεις, Μαρία. Εὐγέ σου!»

24.—Λαχταρῶ τὴν ἀνοιξι.

ὦ πόσον ὁ καιρὸς ἐκρύωσε!

Τί λύπη, τί ἐρημιά, τί σκοτινιά!

Ὁ ὀρμητικὸς Βοριᾶς σφυρίζει.

Ὁ ζωογόνος ἥλιος δὲν φαίνεται συχνά.

Λαχταρῶ νὰ πετάξω ἴστα βουνά, νὰ δῶ πράσινο λιβάδι, νὰ εἶμαι ἴστα χόρτα καὶ ἴστα ἄνθη ξαπλωμένος καὶ νὰ χαρῶ τοῦ ἡλίου τὴν ἀναλαμπή.

Λαχταρῶ ν' ἀκούσω τὴ φλογέρα τοῦ βοσκῶ καὶ τὰ κουνιάκια τῶν προβάτων καὶ νὰ διασκεδάσω στῶν πουλιῶν τὸ γλυκὸ τραγοῦδι.

Ὠραία ἀνοιξίς, ἔλα πάλιν! Ἀγαπητὴ ἀνοιξίς, ἔλα γρήγορα! Φέρε μας ἄνθη, τραγοῦδια, πρασινάδα! Στόλισε πάλιν τὰς πεδιάδας, τὰ δάση, τοὺς ἀγρούς.

25. — Πόσον ἠγαπῶντο ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Μαρία.

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Μαρία εἶχον ἀπὸ ἓν μικρὸν κηπάριον εἰς ἓν ἄκρον τοῦ κήπου των. Εἰς αὐτὸ ἐφύτευον διάφορα ἄνθη.

Μίαν ἡμέραν εἶπεν ὁ Ἀνδρέας· «ἄχ! Μαρία, νὰ εἶχον τόσον ὠραίας τριανταφυλλέας, ὅπως εἶνε αἱ ἰδικαί σου!».

Ἡ Μαρία ἀπήντησεν· «ἔχω δύο· θὰ σοῦ δώσω τὴν μίαν ἀπ' αὐτάς». Καὶ ἀμέσως ἔλαβε τὴν μικράν τῆς σκαπάνην καὶ ἤρχισε νὰ φυτεύῃ εἰς τὸν κήπον τοῦ Ἀνδρέου τὴν μεγαλύτεραν καὶ ὠραιότεραν ἀπὸ τὰς δύο τριανταφυλλέας.

Ὁ Ἀνδρέας, ἅμα εἶδεν αὐτό, ἐφώνησε· «Τί κάμνεις αὐτοῦ, Μαρία; Στάσου! Δὸς εἰς ἐμέ τὴν μικροτέραν τριανταφυλλέαν καὶ κράτησε σὺ τὴν μεγαλύτεραν διὰ τὸν ἑαυτὸν σου».

Ἡ Μαρία ὅμως μὲ γλυκεῖαν φωνὴν εἶπεν· «Ὁχι, ὄχι, Ἀνδρέα! Δὲν πειράζει. Εἶνε τὸ ἴδιον νὰ τὴν βλέπω νὰ κάμνῃ τριαντάφυλλα εἰς τὸν ἰδικόν σου κήπον».

Ὁ Ἀνδρέας τότε ἐσιώπησε καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

Ὅτε ἦλθεν ἡ ἑορτὴ τῶν γενεθλίων τῆς Μαρίας, ἡ τριανταφυλλέα εἶχε πολλὰ καὶ ὠραία τριαντάφυλλα. Ὁ Ἀνδρέας ἔκοψε τὰ ὠραιότερα ἀπὸ αὐτά, ἔκαμε μίαν πολὺ ὠραίαν ἀνθοδέσμην καὶ τὴν προσέφερεν εἰς τὴν καλὴν του ἀδελφὴν.

26.—Πόσον ἠγαπῶντο δύο πεταλουῦδαι ἀδελφαί.

I.

Ἡ μάμμη τοῦ Ἀνδρέου καὶ τῆς Μαρίας ὄλη χαρὰ εἶδε τὴν ἀγάπην τῶν δύο παιδίων.

Τὸ ἑσπέρας τῶν γενεθλίων τῆς Μαρίας ἐφώναζεν αὐτὰ πλησίον τῆς καὶ τοῖς εἶπεν:—«Ἡ διαγωγὴ σας μὲ ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῶ ἐν παραμύθιον, τὸ ὁποῖον μοὶ διηγεῖτο ἡ μήτηρ μου. Ἐλάτε νὰ τὸ ἀκούσετε καὶ σεῖς».

Τὰ παιδιά χαρούμενα ἐκάθισαν πλησίον τῆς

μάμμης καὶ περιέμεναν, τότε θ' ἀρχίσῃ τὸ ὠραῖον παραμῦθιον.

2.

«Μίαν φορὰν», ἤρχισεν ἡ μάμμη, ἦσαν δύο ἀδελφαὶ πεταλοῦσαι, ἡ μία λευκὴ καὶ ἡ ἄλλη ἐρυθρά. Αἱ πεταλοῦσαι αὗται ἠγαπῶντο πολὺ μετὰξὺ των. Πάντοτε ἐπέτων ὁμοῦ καὶ αἱ δύο καὶ ὁμοῦ πάντοτε ἔβασκον.

Μίαν ἐαρινὴν ἡμέραν, ἐνῶ ἔπαιζον ἐντὸς ὠραιότητας κήπου καὶ περιχαρεῖς ἐπέτων ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος, ἔξαφνα ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ σκεπάσῃται ὑπὸ νεφῶν, ὁ ἥλιος κρύπτεται ὀπίσθεν αὐτῶν καὶ μετ' ὀλίγον ἀρχίζει νὰ βρέχῃ».

3.

Αἱ δύο ἀδελφαί, ἅμα εἶδον τὴν βροχὴν, ἔτρεξαν ἀμέσως εἰς τὸ κρίνον καὶ τῷ λέγουσι: «Καλὸν κρίνον, ἀνοιξον ὀλίγον τὰ ὠραῖα πέταλά σου, διὰ νὰ εἰσέλθωμεν καὶ προφυλαχθῶμεν ἐκ τῆς βροχῆς».

— «Μόνον τὴν λευκὴν, ἢ ὁποῖα μοῦ ὁμοιάζει κατὰ τὸ χρῶμα, δέχομαι», εἶπε τὸ κρίνον.

«Ἄφοῦ δὲν δέχεσαι καὶ τὴν ἀδελφὴν μου», εἶπεν ἡ λευκὴ πεταλούδα, «προτιμῶ καὶ ἐγὼ νὰ βρέχωμαι ἔξω μετ' αὐτῆς παρὰ νὰ τὴν ἀφήσω μόνην».

4.

— «Ἴσως μᾶς δεχθῆ τὸ τριαντάφυλλον», εἶπον τότε αἱ δύο πεταλοῦσαι καὶ εὐθύς ἐπέταξαν εἰς αὐτό.

— «Καλὸν τριαντάφυλλον, ἀνοιξὸν ὀλίγον τὰ εὐώδη καὶ ὠραῖα πέταλά σου», εἶπον, διὰ νὰ εἰσεέλθωμεν καὶ προφυλαχθῶμεν ἐκ τῆς βροχῆς».

— «Μόνον τὴν ἐρυθρὰν δέχομαι», εἶπεν ἡ μέσσωσ τὸ ῥόδον, «διότι μοῦ ὁμοιάζει κατὰ τὸ χρῶμα».

— «Ἄφοῦ δὲν δέχεσαι καὶ τὴν ἀδελφὴν μου», εἶπεν ἡ ἐρυθρά, «προτιμῶ νὰ βρέχωμαι ἔξω μετ' αὐτῆς παρὰ νὰ τὴν ἀφήσω μόνην».

Καὶ ἐπέταξαν καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

5.

Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει ἀκόμη. Ὀλίγον ἀκόμῃ καὶ τὰ πτερὰ τῶν δύο ἀδελφῶν θὰ ἐγίνοντο ἀχρηστα.

Ὁ ἥλιος ὅμως μὲ μίαν ἀκτίνά του εἶδε τὰς δύο ἀγαπημένας ἀδελφὰς καὶ τὰς ἐλυπήθη.

Ἀμέσως δὲ μὲ τὰς χρυσαῖς ἀκτίνάς του διέλυσε τὰ νέφη καὶ κατέπαυσε τὴν βροχὴν.

Ὁ οὐρανὸς ἐγίνε καθαρὸς καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε πάλιν καὶ ἐθέρμαινε, ὅπως πρότερον.

Τότε καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐξηκολούθησαν τὰ παιγνιδιά των καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἐχωρίστησαν.

27. Ἡ τριανταφυλλιὰ.

• Τὸ τριαντάφυλλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπέταξαν αἱ δύο πεταλοῦσαι, εἶνε ἄνθος τῆς τριανταφυλλιάς.

Ἡ τριανταφυλλιὰ εἶνε φυτὸν μικρὸν μὲ κλάδους λεπτοῦς.

Οἱ κλάδοι τῆς τριανταφυλλιάς ἔχουσιν ἀκάνθας.

Τῆς τριανταφυλλιάς τὰ φύλλα εἶνε πράσινα καὶ ἔχουσι τὸ σχῆμα τοῦ φύου· εἰς δὲ τὸ ἄκρον εἶνε ὀδοντωτὰ ὡς πριόνιον.

Τὸ ἄνθος τῆς τριανταφυλλιᾶς, τὸ τριαντάφυλλον, εἶνε τὸ ὠραιότατον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄνθη.

Τὸ τριαντάφυλλον εὐωδιάζει.

Ἄλλα τριαντάφυλλα ἔχουσι τὰ φύλλα των κόκκινα, ἄλλα ἔχουσιν αὐτὰ λευκά, ἄλλα ἔχουσι τὰ φύλλα των κίτρινα καὶ ἄλλα κιτρινόλευκα.

Ἡ τριανταφυλλιὰ λέγεται καὶ ρόδη καὶ τὸ τριαντάφυλλον λέγεται καὶ ρόδον.

Ἀπὸ τὰ ρόδα κατασκευάζομεν εὐώδες ἄρωμα, τὸ ὅποιον λέγεται ροδόνηρον ἢ ροδόσταμον, καὶ εὐώδες ἔλαιον, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται ροδέλαιον.

Μὲ τὰ φύλλα τῶν ρόδων κατασκευάζομεν καὶ ὠραῖον γλόκισμα.

28.-- Τὸ τριαντάφυλλον.

Τριαντάφυλλο ἀνοιχτὸ
εἶδ' ἓνα παιδάκι
ἦτο τόσο γελαστό,
μυρωδάτο, ζηλευτὸ
τὸ τριανταφυλλάκι!
Εὐμορφο τριαντάφυλλο
τριανταφυλλάκι!

«—Ἄχ! λουλουδι ζηλευτό»,
 εἶπε τὸ παιδάκι,
 «θὰ σὲ κόψω, δὲν βαστώ».
 «—Ἄν μὲ κόψῃς, σοῦ κεντῶ
 τὸ μικρὸ χεράκι»,
 εἶπε τὸ τριαντάφυλλο,
 τὸ τριανταφυλλάκι.

Ἐσκαρδίζεσαι, γελᾷ
 τὸ τρελλὸ παιδάκι.
 Τὸ τραβᾷ, τὸ ξεκολλᾷ·
 τί ἀγκάθια, τί πολλὰ
 στὸ μικρὸ χεράκι!
 Ἄχ! κακὸ τριαντάφυλλο,
 τριανταφυλλάκι.

29.—Τί κάμνουν ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία
 κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς μητρὸς των.

Ἦλθεν ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Ἐλένης. Τὴν ἡμέ-
 ραν ἐκείνην ἐώρταζεν ἡ μήτηρ τοῦ Ἄνδρέου καὶ
 τῆς Μαρίας.

Τὰ δύο παιδία ἐγνώριζον τοῦτο ἀπὸ μιᾶς ἐ-
 βδομάδος.

Μόλις λοιπὸν ἐξημέρωσεν ἡ ἑορτὴ τῆς μητρὸς

των, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐκοιμῶντο ἀκόμῃ, ἐγείρονται τὰ δύο παιδία καὶ ἤσυχα ἤσυχα καταβαίνουσιν εἰς τὸν κηπὸν των.

Ἐκεῖ συλλέγουσι τὰ ὠραιότερα ἄνθη καὶ κατασκευάζουσιν ἀνὰ μίαν ἀνθοδέσμην ἕκαστον, χωρὶς νὰ τὰ ἴδῃ κανεῖς.

Μόλις δὲ ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἡ μήτηρ των, ἔρχονται εἰς τὸν κοιτῶνά της, τὴν χαιρετίζουσι, τῆς εὖχονται «ἔτη πολλὰ» καὶ προσφέρουσιν εἰς αὐτὴν τὰς ἀνθοδέσμας των.

Ἡ μήτηρ των τὰ νύχαρίστησε μὲ ἐν θερμὸν φίλημα.

30.—Πῶς μανθάνει ἡ Μαρία νὰ εἶνε πάντοτε καθαρά.

I.

Ἡ Μαρία δὲν ἦτο ἄτακτον καὶ ἀκάθαρτον κοράσιον. Ἀμα ἠγείρετο ἐκ τῆς κλίνης τὴν πρωΐαν, ἐνίπτετο, ἐκτενίζετο, προσηύχετο καὶ ἔπειτα προεγευμάτιζε.

Μίαν ὁμως πρῶϊαν, μόλις ἠγέρθη ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐζήτησε νὰ προγευματίσῃ ἀμέσως.

Ἡ ὑπηρετρία παρετήρησεν εἰς αὐτήν, ὅτι ἔπρεπε πρῶτον νὰ εὐπρεπισθῇ.

Ἐκείνη ὁμως ἐπέμενε νὰ προγευματίσῃ πρῶτον.

Ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον, ἤκουσε ταῦτα.

Ἀμέσως δὲ προσκαλεῖ τὴν κόρην τῆς καὶ τῇ λέγει: «Πρὸ τοῦ προγευματίσῃς, Μαρία, ἔλα νὰ κάμωμεν ἓνα μικρὸν περίπατον εἰς τὴν αὐλὴν μας».

Καί, ἀφοῦ εἶπε ταῦτα, ἔλαβε τὴν Μαρίαν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ᾠδήγησε μέχρι τῆς αὐλῆς.

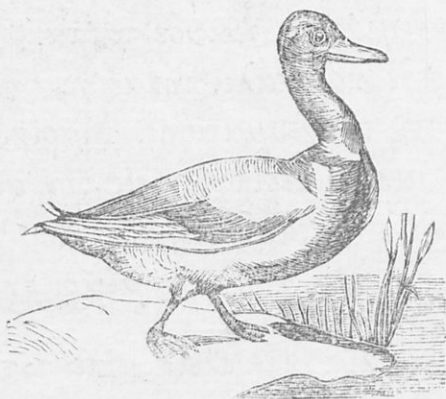
2.

— «Μαρία, κύτταξε ἐκεῖ», εἶπε τότε ἡ μήτηρ καὶ ἔδειξεν εἰς τὴν κόρην τῆς τὴν γάτταν. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐλούετο καὶ ἐτακτοποιεῖ τὰς τρίχας τῆς.

Κατόπιν ἔδειξεν εἰς αὐτὴν τὰς ὄρνιθας καὶ τὰς περιστεράς, αἱ ὁποῖαι ἐκαθάριζον τὰ πτερὰ διὰ τοῦ βάμφους των.

Ὀλίγον παραπέραν αἱ γῆνες ἐκολύμβων εἰς τὸ

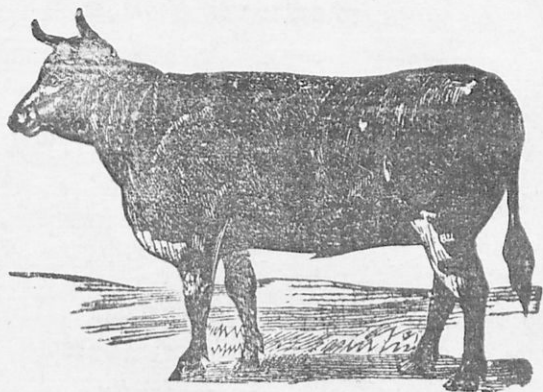

ὑδωρ. Ἐούθιζον τὸ σῶμά των εἰς τὸ ὑδωρ καὶ ἐκτύπων τὰς πτέρυγας των, διὰ νὰ καθαρισθῶσι καλῶς.

Ἀπὸ ἐκεῖ εἰσήλθον εἰς τὸν στάβλον. Ἐκεῖ ἡ ἀγελάς ἔλειχε διὰ τῆς γλώσσης τὸν μικρὸν τῆς μόσχου, διὰ νὰ καθαρίσῃ αὐτόν, ὁ δὲ ὑπηρέτης ἔτριβε καὶ ἐκτένιζε τὸν ἵππον.

«Ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἀκόμη τὸν

περίπατόν μας, Μαρία», ἠρώτησε τότε ἡ μήτηρ,
 «ἢ μήπως βιάζεσαι νὰ προγευματίσης;».

— «Ὅχι, μητέρα», ἀπήντησε μὲ ἐντροπήν ἡ
 Μαρία. «Ἐπιθυμῶ πρῶτον νὰ καθαρισθῶ».

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἡ Μαρία καὶ ἡ ἰδιὰ
 ἦτο πάντοτε τακτικὴ καὶ καθαρὰ καὶ ὅλα τὰ
 πράγματα τῆς οἰκίας προσεπάθει νὰ τακτοποιῇ καὶ
 νὰ καθαρίζῃ.

• Ἐγινε σωστὴ νοικοκυρούλα.

31.— Ἡ νοικοκυρούλα

Πρῶι, πρῶι θὰ σηκωθῇ
 κι' ἀφοῦ κτενίσῃ τὰ μαλλιά της,
 ἀφοῦ πλυθῇ, ἀφοῦ ἔντυθῇ,
 εὐθὺς θὰ πιάσῃ τὴ δουλειά της.

Νοικοκυρούλα χαρωπή
 τὴν ὀκνηρίαν δὲν γνωρίζε·
 μὲ τὴν πολλή της προκοπή
 αὐτὴ τὸ σπίτι της στολίζει.

Μὰ τῆς ἀρέσει πιὸ πολὺ
 νὰ κάμνη μάρκας, νὰ στρηφώνη
 καὶ νὰ κεντάη μὲ μαλλί
 καὶ νὰ δουλεύη πάντα μόνη.

Ἀκούραστη κ' ἐργατική,
 τὸ βράδυ κάμνει καὶ νυκτέρι·
 στὸ ἔργον της προσεκτική,
 ὅ,τι δουλεῖ κ' ἂν πῆς, τὴν ἔξερει.

Καὶ μέσ' στὸ σπίτι ὄλοι χαρὰ
 τὴν ἀγαποῦνε τὴ μικρούλα
 καὶ τῆς τὸ λένε καθαρά:
 «Εἶσαι καλὴ νοικοκυρούλα».

32.— Πῶς ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία
 πηγαίνουν εἰς τὴν ἐξοχίαν.

I.

Εἶχεν ἔλθει πλέον τὸ καλοκαίριον. Ἡ ζέστη εἰς τὴν πό-
 λιν ἦτο ὑπερβολικὴ. Τότε μίαν τῶν ἡμερῶν ὀλόκληρος ἡ αἰ-

κόγέναια τοῦ κυρίου Σταθᾶ ἐπῆγεν ἀπὸ πρωίας εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐπὶ ἁμαξῶν.

Ἄφου ἐξῆλθον ἐκ τῆς πόλεως, διήλθον κατ' ἀρχὰς ἀγροῦς πολλοὺς καὶ λειμῶνας.

Ἐπειτα ἔφθασαν εἰς μέρη κατάφυτα ἐξ ἐλαιῶν, τὰ ὁποῖα ὁ κύριος Σταθᾶς ὠνόμασεν ἐλαιῶνας.

Καθὼς ἔτρεχον αἱ ἁμαξαι, τὰ παιδιά κατώρθωνον γὰ

διακρίνουν μεταξὺ τῶν φύλλων τῶν δένδρων τούτων καὶ μικροὺς πρασίνοὺς καρπούς. Οἱ καρποὶ οὗτοι ἦσαν ἄωροι ἐλαίαι.

2.

Ὀλίγον πέραν τῶν ἐλαιῶνων ἡ ὁδὸς διήρχετο διὰ μέσου μορεῶνων καὶ ἀμπελώνων, ὅπου διεκρίνοντο ποὺ καὶ ποὺ ὄριμοι σταφυλαί. Ἐνίοτε ἐντὸς τῶν ἀμπελώνων τὰ παιδιά διεκρίνον καὶ ἄνθρωπόν τινα ὀπλισμένον. Ἦτο ὁ ἀμπελοφύλαξ.

Τέλος δύο ὥρας μακρὰν τῆς πόλεως ἐπέξευσαν πλησίον ἐνὸς λόφου, ὅστις ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλὸς καὶ κατάφυτος.

Εἰς τοὺς πρόποδας αὐτοῦ μεταξὺ δύο μεγάλων βράχων μεγάλη πηγὴ ἀνέβλυξεν ὕδωρ διαυγὲς καὶ ψυχρότατον.

Τὸ ὕδωρ τοῦτο τῆς πηγῆς ἔρρεεν ἀδιακόπως καὶ ἐσχημάτιζε βρύκιον.

Πλησίον δὲ τῆς πηγῆς καὶ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ βρυακίου ἐφύοντο πολλὰ δένδρα μηλέαι, ἀμυγδαλέαι καὶ ἄλλα.

Πάντα ταῦτα ἦσαν θαλαρώτατα καὶ ἔρριπτον μεγάλην σκιὰν κάτωθεν αὐτῶν, ὅπου χλόη καταπράσινος ἦτο ἐστρωμένη ὡς τάπης.

3.

Εἰς τὴν δροσερὰν αὐτὴν τοποθεσίαν ἐπέβησε καὶ παρέμεινε ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ αἰκογένεια τοῦ κυρίου Σταθαῦ.

Ἄν καὶ ἔμειναν εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐν τούτοις κανεῖς δὲν ἠσθάνθη τὴν θερμότητα τοῦ θέρους.

Διὰ τοῦτο πάντες ἦσαν κατευχαριστημένοι. Ἰδίως δὲ ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία δὲν ἠξέουρον, πῶς νὰ δεῖξωσι τὴν μεγάλην εὐχαρίστησίν των.

Ἔλουον τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς, ἐγέλων, ἐπήδων, ἔτρεχον ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἐκυνήγουν πεταλούδας.

Ὅτε δὲ ἀπέκαμνον ἐκ τῶν παιχνιδίων, ἐκάθηντο ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου τινὸς καὶ ἔψαλλον τὸ ἐξῆς ᾄσμα.

33.— Ἡ ἐξοχή.

Μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλι
καὶ ἀπὸ τὴν ταραχὴ
ἐδῶ ἐλάτε ὅλοι,
ἐδῶ στὴν ἐξοχή.

Ἐδῶ εἶν' εὐτυχία,
 ἐδῶ εἶνε χαρά,
 εἰς τὰ νερά τὰ κρύα
 στὰ χόρτα τὰ χλορά.

Ἐδῶ εἶνε λουλούδια,
 γαλάζιος οὐρανός,
 παιγνίδια καὶ τραγούδια
 κι' ἴσκιος παντοτινός.

Ἐδῶ ἐλάτε ὄλοι,
 πλούσιοι καὶ πτωχοί.
 δὲν βρίσκεται στήν πόλι
 μέ πλούτη ἐξοχή.

34.— Ἡ ἄνοιξις.

Ἐλιώσε στὰ βουνά τὸ χιόνι. Τὰ δένδρα πρασι-
 νίζουν. Τὰ δένδρα βγάζουν καινούργια φύλλα καὶ
 ἄνθη. Τὰ πουλιά χαρούμενα πετοῦν εἰς τὰ δέν-
 δρα. Μᾶς ἤλθαν καὶ τὰ χελιδόνια. Τὰ κηδόνια ἀρ-
 χίζει νὰ κελαῖσθῃ. Τὰ λιβάδια ἔγιναν καταπρά-
 σινα. Ὁ βοσκὸς βγάζει τὰ πρόβατά του ἔξω
 στήν πρασινάδα, γιὰ νὰ βοσκήσουν. Μοσχοβολᾷ
 ἡ φύσις. Τὰ παιδιὰ στήν ἐξοχή, τρέχουν χαρού-

μεναι ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ παίζουσι ἤσυχα διάφορα παιχνίδια. Χαρὰ μεγάλη σκορπίζει στὸν κόσμον ἡ ἀνοιξίς.

35.— Ἡ ἀνοιξίς.

Καὶ τὰ βαβούλια ἐδείξανε
Τάθρο ῥόδινό τους χρῶμα
Κ' εὐωδιασμένα ἀνοίξανε
Σὰν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ τὸ στόμα.

Καὶ τὸ μικρούλικο μοσχάρι
Κοντὰ στὴ μάννα του βελάζει
Ποῦ ξαπλωμένη στὸ χορτάρι,
Ἄνέμελη ἀναχαράζει.

Οἱ γερανοὶ ψηλά κεῖ πέρα
Κοπαδιαστοὶ περνοῦν καὶ κράζουν
Καὶ στὸ γαλάζιο τὸν αἰθέρα
Τῆ μαύρῃ τους γραμμὴ χαράζουν.

Καλῶς μᾶς ἔλθατε πουλιὰ
Τώρα ποῦ λυώσανε τὰ χιόνια
Μὲ τὰ πλατειά σας τὰ φτερά
Μᾶς φέρατε τὰ χελιδόνια.

Νὰ καὶ τὸ πρῶτο χελιδόνι
Τὸ βλέπω ἀπάνω ἀπ' τὸ νερὸ
Ὅπου πετᾷ καὶ χαμηλώνει
Καὶ τὸ χτυπᾷ μὲ τὸ φτερό.

36.—Πῶς φέρεται μία χελιδὼν πρὸς τὸν Ἀνδρέαν
καὶ τὴν Μαρίαν, τοὺς εὐεργέτας τῆς.

Περὶ τὴν ἑσπέραν ἐπέστρεφεν ἡ οἰκογένεια
Σταθᾶ εἰς τὴν πόλιν καταμαγευμένη ἐκ τῆς ἐ-
ξοχῆς.

Μόλις ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Μαρία εἰσήλθον εἰς
τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας των, διακρίνουσιν εἰς τὸ ὀλί-
γον φῶς μίαν χελιδόνα νὰ πετᾷ χαμηλὰ ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους καὶ νὰ τιτυβίζῃ λυπηρά.

Τὰ παιδιά ἠπόρουν διὰ τοῦτο. Ὅτε ὅμως πα-
ρετήρησαν μὲ προσοχὴν, βλέπουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους καὶ ἀκριβῶς κάτωθεν τῆς φωλεᾶς τῶν χελιδό-
νων ἐν μικρὸν χελιδόνι.

Τὸ κακόμοιρον εἶχε πέσει ἐκ τῆς φωλεᾶς
του καὶ ἔτρεμε καὶ ἐφώναζε.

Τὰ παιδιά ἔλαβον ἀμέσως αὐτὸ καὶ ἔπειτα πα-
ρεκάλεσαν τὸν ὑπηρέτην των νὰ στήσῃ μίαν κλί-
μακα πλησίον τῆς φωλεᾶς.

Ἀφοῦ δὲ ἐγίνε τοῦτο, ἀνέβη ὁ Ἀνδρέας
καὶ ἔθεσε τὸ μικρὸν χελιδόνι εἰς τὴν φωλεάν
του.

Ἡ μήτηρ του ἐπέταξεν εὐθὺς εἰς τὴν φω-
 λεάν. Ἄφου δὲ εἶδε ἥσυχον τὸ τέκνον της,
 ἤρχισε νὰ πετᾷ μὲ χαρὰν τριγύρω ἀπὸ τὰ
 δύο παιδιά καὶ νὰ τιτυβίζῃ εὐθυμα πλησίον
 των.

Τὰ παιδιά ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένα. Διότι
 ἐνόουν πολὺ καλὰ, διατί ἡ χελιδὼν πετᾷ περίξ
 αὐτῶν καὶ τί λέγει μὲ τὸ ἄσμα της.

37.—Τί παθαίνει ἡ Μαρία διὰ τὴν λαι-
 μαργίαν της.

I.

Ἄφου τὰ παιδιά ἐφρόντισαν διὰ τὸ μικρὸν χε-
 λιθόνι, εἰσηλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐκεῖ εὖρον τὴν τράπεζαν ἐστρωμένην καὶ τοὺς ἄλλους νὰ περιμένωσι.

Τὰ παιδία ἐπείνων παρὰ πολὺ· δὲν ἔβλεπον τὴν ὥραν, πότε νὰ ἀρχίσωσι τὸ δεῖπνόν των. Ἐκάθισαν λοιπὸν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ περιέμενον τὸν γέροντα Σταθᾶν, ὁ ὁποῖος ἐβράδυνεν ὀλίγον.

Τὸ φαγητὸν εἶχε παρατεθῆ εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης καὶ ἐκίνει περισσότερον τὴν ὄρεξιν τῶν παιδίων.

Ὁ Ἀνδρέας ἐπείνα, ἀλλὰ συνεκρατεῖτο.

Ἡ Μαρία ὁμῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ περιμένη περισσότερον.

Λαμβάνει λοιπὸν ὀλίγον φαγητὸν καὶ ἀρχίζει νὰ τρώγῃ μόνη.

2.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐστράφη ὁ κύριος Σταθᾶς. Εὐθὺς δέ, ὡς εἶδε τὴν κόρην του νὰ τρώγῃ μόνη, ἐλυπήθη πολὺ καὶ διατάσσει αὐτὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐκεῖ νὰ φάγῃ μόνη.

«Ὅστις δὲν περιμένει τοὺς ἄλλους», εἶπε
 μὲ λύπην «δὲν εἶνε ἄξιος νὰ συντρώγη μετ
 αὐτῶν».

Ἡ Μαρία μὲ κλαύματα ἀπεσύρθη τότε εἰς τὸ
 μαγειρεῖον, ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν της δὲ δὲν ἠθέλησεν
 οὔτε κἂν νὰ ἐγγίση τὸ φαγητόν.

38.— Πῶς ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία
 βλέπουν τὴν αὐγὴν.

I.

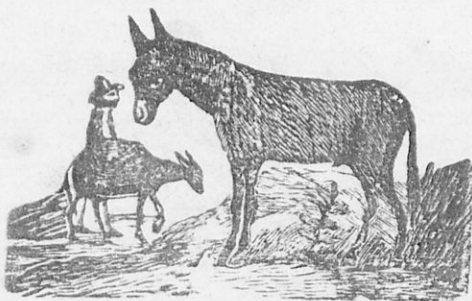
Παρήλθον ἔκτοτε ἀρκεταὶ ἡμέραι. Μίαν ἡ-
 μέραν τὰ τέκνα τοῦ κυρίου Σταθᾶ παρεκάλεσαν
 τὸν πατέρα των νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ πλησίον θά-
 σος, νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸ γειτονικὸν ὄρος καὶ νὰ
 ἴδωσιν ἀπὸ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ τὴν ἀνατολὴν τοῦ
 ἡλίου.

Ὁ πατὴρ αὐτῶν ἠθέλησε νὰ τὰ εὐχαρι-
 στήσῃ καὶ μίαν ἐσπέραν εἶπεν εἰς αὐτά, ὅτι τὴν
 ἐπαύριον πολὺ πρῶι θὰ ἔκαμνον τὴν ἐκδρομὴν
 αὐτήν.

Πράγματι δὲ τὴν ἐπαύριον κατὰ τὰ ἐξημε-
ρώματα ὁ κύριος Σταθᾶς ἐξύπνισε τὰ τέκνα του.

Ἐποὺ δὲ ἠτοιμάσθησαν, κατέβησαν εἰς τὴν
αὐλὴν τῆς οἰκίας.

Ἐκεῖ ὁ ὑπηρέτης εἶχεν ἐτοιμοὺς δύο ὄνους καὶ
περιέμενον αὐτούς.

Τότε ὁ μὲν πατήρ μετὰ τῆς θυγατρὸς του
ἀνέβησαν ἐπὶ τοῦ ἐνός, τοῦ μεγαλυτέρου, ὁ δὲ
Ἄνδρέας ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ ἐξεκίνησαν.

2.

Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον τῆς πόλεως καὶ ἤρχισαν
νὰ ἀπομακρύνωνται αὐτῆς. Τὴν ὥραν ἐκείνην παν-
τοῦ ἐπεκράτει ἡσυχία. Οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη ἐκοι-
μῶντο.

Μόλις ἤρχιζε νὰ διαλύεται τὸ σκότος καὶ νὰ
γλυκοχαράζει εἰς τὸν οὐρανόν.

Τὰ ἄστρα, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἔχανον τὸ
φῶς αὐτῶν καὶ δὲν διεκρίνοντο πλέον.

Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ φωτίζωνται αἱ κο-
ρυφαὶ τῶν πέριξ ὀρέων καὶ νὰ φαίνωνται ῥόδινοι.

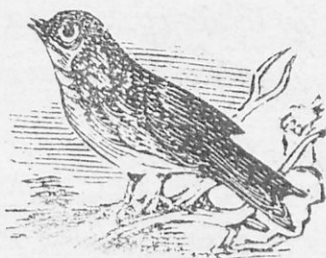
Οἱ κορυθαλλοὶ ἄφηνον τὰς φιλιάς των, ἀνέβαι-

νον πρὸς τὸν οὐρανόν καὶ ἤρχιζον νὰ κελαδεῖσι
γλυκύτατα.

Αἱ ἀηδόνες καὶ αἱ καρδερῖναι ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν θένδρων.

Τὰ δύο παιδία ἐσκίρτων ἐκ χαρᾶς καὶ πολλάκις ἔλεγον πρὸς τὸν πατέρα των. «Τί ὠραία, τί ὠραία εἶνε ἡ αὐγή!».

39.—Πῶς ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία ἐπισκέπτονται τὸ δάσος.

I.

Οἱ περιπατηταὶ ὅλον ἐπροχώρουν. Τὰ κελαδήματα τῶν πτηνῶν ἐγίνοντο ὠραιότερα.

Τότε ἡ Μαρία ἠρώτησε τὸν πατέρα της: «Ποῖος ἐδίδαξε τὰ πτηνὰ νὰ κελαδῶσι τόσον ὠραία, πατέρα;».

— «Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τόσον ὠραίαν τὴν αὐγὴν, Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐφύτευσε καὶ τὸ δάσος τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθάσαμεν τώρα, Αὐτὸς ἐδί-
δαξε καὶ τὰ πτηνὰ ταῦτα νὰ κελαδῶσι τόσον ὠ-
ραῖα», ἀπήντησεν ὁ πατήρ.

Καὶ πράγματι εἶχον φθάσει εἰς τὸ δάσος. Ἦτο
δὲ τοῦτο τόπος ἐκτεταμένος καὶ κατάφυτος.

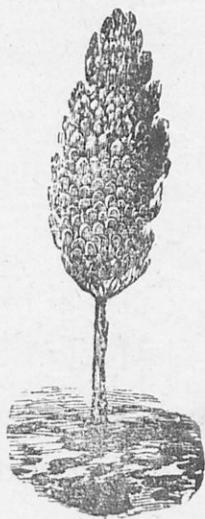

Ἦρχιζεν ἀπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καὶ ἔ-
φθανεν ἕως εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ.

Τὰ δένδρα τοῦ δάσους ἦσαν πυκνὰ καὶ πολὺ
διάφορα τῶν δένδρων τοῦ κήπου.

Ἐδῶ δὲν ἐφύοντο μηλέαι, ἀχλαδέαι καὶ ἄλλα

ὀπωροφόρα δένδρα, ἀλλὰ ὄρυες, πεῦκαι, ἐλάται, πλάτανοι καὶ ἄλλα τοιαῦτα μεγάλα καὶ ἄκαρπα δένδρα.

Ταῦτα δὲ ὅν ἦσαν κατὰ σειράν, ὅπως εἰς τὸν κήπον, ἀλλὰ πολὺ ἀτάκτως· ἄλλου πυκνότερα καὶ ἄλλου ἀραιότερα.

Μεταξὺ δὲ τῶν δένδρων τούτων ἐφύοντο καὶ θάμνοι καὶ φρύγανα καὶ ἄλλα μικρότερα φυτά.

2.

Καθώς διήρχοντο διὰ μέσου τοῦ δάσους, ἔβλεπον τὰ παιδιά καὶ ζωὰ διάφορα ἐντὸς αὐτοῦ.

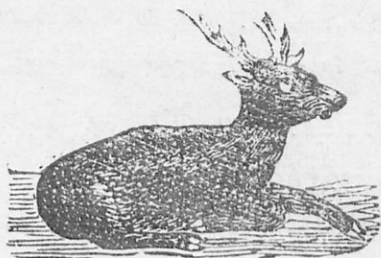
Πληθος πτηνῶν καὶ ἐντόμων ἐπέτα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθέων τῶν θάμνων.

Ποῦ καὶ πού οὐδὲ ἐφαίνετο καὶ κανεῖς λαγῶς ἢ κόνικλος, ὅστις πάλιν ταχέως ἐτρέπωνεν εἰς τοὺς θάμνους.

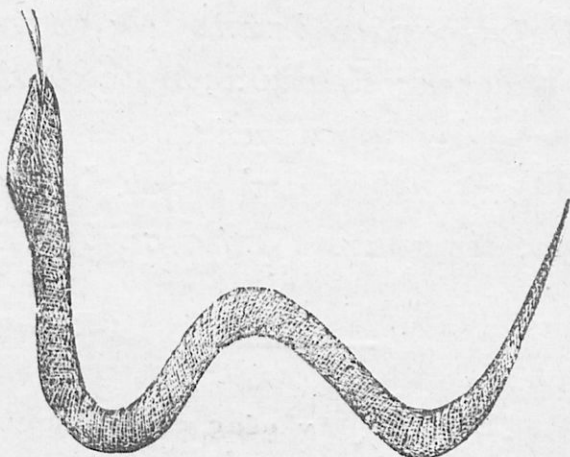
«Ἐδῶ λοιπὸν κατοικοῦσιν οἱ λαγῶι καὶ οἱ κόνικλοι;», ἠρώτησε τότε ἡ Μαρία.

— «Μάλιστα, τέκνον μου», ἀπάντησεν ὁ πατήρ. «Ἐδῶ ἐπίσης κατοικοῦσι καὶ αἱ ἀλώπεκες, οἱ λύκοι καὶ αἱ ἔλαφοι.

» Ἐδῶ ἀκόμῃ καὶ οἱ ὄφεις, αἱ σαύραι καὶ ἄλλα
πολλὰ ἄγρια ζῶα.»

— «Καὶ ποῖος φροντίζει δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα;»,
ἠρώτησε τότε ὁ Ἀνδρέας.

— «Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔκαμε καὶ τὸ δάσος τοῦτο, Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ποτίζει καὶ αὐξάνει αὐτό, Ἐκεῖνος φροντίζει καὶ διὰ τὰ ζῶα τοῦ δάσους», ἀπήντησεν ὁ πατήρ.

— «Ἀλλὰ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄξιος κηπουρός;» ἠρώτησαν καὶ τὰ δύο παιδιά ὁμοῦ.

— «Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔκτισε καὶ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ὄρος», ἀπήντησε πάλιν ὁ πατήρ πρὸς τὰ τέκνα του.

— «Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ φοβερὸς κτίστης;» ἠρώτησαν πάλιν τὰ δύο παιδιά.

— «Θὰ τὸ μάθετε μετ' ὀλίγον. Ἐχετε ὀλίγην ὑπομονήν, τέκνα ἄμου», ἀπήντησεν ὁ κ. Σταθᾶς.

40.— Πῶς ὁ Ἄνθρας καὶ ἡ Μαρία ἀναβαίνουν εἰς τὸ ὄρος.

Τὰ παιδιά δὲν ἐπέμειναν περισσότερον. Ἐπαύσαν νὰ ἐρωτῶσι καὶ παρετήρουν πάλιν δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Μετ' ὀλίγον οἰήθησαν τὸ δάσος, ἀλλ' ἐξηκολούθησαν νὰ ἀναβαίνωσιν ὅλον ἐν ὑψηλότερον.

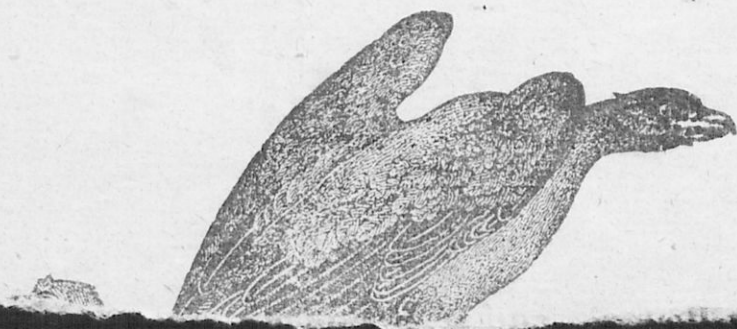
Ἐκεῖ καὶ πέραν ὅν ὑπῆρχον πλεον μεγά-
λα δένδρα, ἀλλὰ θάμνοι μικροὶ καὶ φρύγανα.

Ὁ ὁρόμος ἦτο στενὸς πετρώδης καὶ πολὺ ἀνώ-
μαλος.

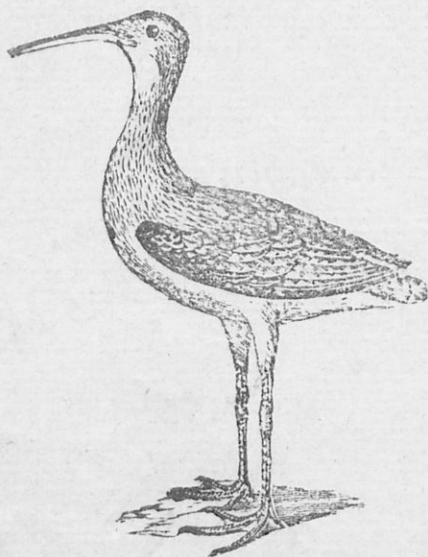
Οἱ ὄνοι ἐβάδιζον πολὺ βραδέως καὶ διαρκῶς
ἤσθμαινον.

Ἐδεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ ὁρόμου ὑπῆρχον βρά-
χοι μεγάλοι καὶ ὑψηλοί.

Ἄλλοῦ πάλιν διεκρίνοντο ἀνοίγματα βαθέα καὶ
ἄλλοῦ μικρότερα· ἦσαν φάραγγες καὶ χαράδραι
τοῦ ὄρους.

Ἐπιθεὶν τῶν κεφαλῶν των ἔβλεπον τὰ παιδία
νὰ πετῶσι μεγάλα πτηνά, τὰ ὅποια ὁ πατήρ των
εἶπεν, ὅτι ἦσαν ἀετοί, γυῖπες, ἰέρακες καὶ πελαργοί.

Ἡ Μαρία καὶ ὁ πατήρ της ἐσταμάτησαν καὶ ἐστράφησαν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Καὶ τί νὰ ἴδωσιν! Ἄγαικρυ των βλέπουσι μίαν ἄκραν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης νὰ εἶνε φλογισμένα, ὡσάν νὰ ἐκαίοντο.

Λάμψις μεγάλη, ὡς ἀπὸ μεγάλην πυράν, καὶ κύματα χρυσαῖα ἐφαίνοντο ὅτι ἐχύνοντο ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὅπισθεν τῆς θαλάσσης ἀργὰ ἀργὰ ἤρχισε νὰ προβάλλη εἰς μέγας καὶ λαμπρότατος δίσκος. Ἦτο ὁ ἥλιος, ὅστις ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀνέτελλεν.

Μόλις ἐπρόβαλεν οὗτος εἰς τὸν κόσμον, ἀμέσως αἱ χρυσαῖαι ἀκτῖνες αὐτοῦ ἤρχισαν νὰ διασκορπίζωνται εἰς ἕλην τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν. Ἐλαμπε δὲ ὅλος ὁ κόσμος καὶ ἐφεγγυόβλει.

42 = Τὸ θέρος.

Αἱ ἡμέραι ἀρχίζουσι νὰ μικραίνουσι. Ὁ ἥλιος καίει πολὺ. Τὰ κέρασια κοκκινίζουσι. Τὰ σιτηρὰ καὶ ἄλλοι καρποὶ ὠριμάζουσι. Ὁ γεωργὸς θερίζει τὸ σιτάρι καὶ τὸ ἀλωνίζει γιὰ νὰ τὸ χωρίσῃ ἀπὸ τὰ ἄχρεα. Ὅλοι δοξάζουσι τὸν Θεόν, διὰ τὰ ἀγαθὰ μὲ τὰ ὅποια ἐπροίκισε τὴν γῆν.

43.— Ποῖος ἔκαμε τὸν ἥλιον, τὸ δάσος,
τὸ ὄρος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα.

1.

Ἐποῦ ἐπὶ πολλὴν ὥραν πάντες ἐθαύμασαν τὴν
ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ κύριος Σταθᾶς ἤρχισε νὰ
ὁμιλῇ:

«Τώρα, ὅπου εἶδετε τὸν ἥλιον νὰ ἀνατέλλῃ
βεβαίως θὰ ἐπιθυμῆτε νὰ μάθετε, ποῖος ἔκαμε
αὐτὸν τὸν μέγαν φωστῆρα τῆς ἡμέρας. Ἀκούσατε
λοιπὸν μὲ προσοχὴν.

»Αὐτὸς ὁ μέγας κτίστης, ὁ ὁποῖος ἔκτισε
τὸ ὄρος τοῦτο, Αὐτὸς ὁ μέγας κηπουρός, ὁ ὁποῖος
ποῖος ἐφύτευσε καὶ συντηρεῖ τὸ μέγα ἐκεῖνο δάσος
Αὐτὸς ὁ μέγας διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος ἐδίδαξε τὰ
πτηνὰ νὰ φάλλωσι τόσον ὠραία, Αὐτὸς ὁ μέγας
τεχνίτης, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τόσον ὠραίαν τὴν αὐγὴν
καὶ τόσον λαμπρὸν τὸν ἥλιον, εἶνε ὁ μέγας Θεὸς.

2.

»Ὁ Θεὸς ἔχει τὴν κατοικίαν του εἰς τὸν
ρανοὸν καὶ ἀπ' ἐκεῖ βλέπει καὶ κυβερνᾷ ὅλον
κόσμον.

» Αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὰ ὅποια βλέπομεν τὴν νύκτα νὰ λάμπουν εἰς τὸν οὐρανόν.

» Αὐτὸς ἐπίσης ἔκαμε καὶ τὴν ξηράν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατοικοῦμεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ χερσαῖα ζῶα.

» Αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὴν εὐρύχωρον θάλασσαν, τὴν κατοικίαν τῶν ἰχθύων.

» Αὐτὸς ἔκαμε καὶ τοὺς θάμνους, τὰ χόρτα, τὰ δένδρα καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ φυτά.

» Αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὰς πηγὰς καὶ τὰ ρυάκια καὶ τὰ ποτάμια.

» Αὐτὸς ἔκαμε πάντα ταῦτα, Αὐτὸς καὶ φροντίζει δι' αὐτά.

» Αὐτὸς προστάσσει τὸν ἥλιον καὶ ἐκάστην νὰ ἀνατέλλῃ, διὰ νὰ θερμαίνῃ καὶ ζωογονῇ τὴν γῆν.

» Αὐτὸς διατάσσει νὰ βρέχῃ ὁ οὐρανός, διὰ νὰ ποτίζωνται τὰ φυτά καὶ διὰ νὰ ὀροσίζεται ἡ γῆ.

» Ὅ,τι μέγα, ὅ,τι ὠραῖον, ὅ,τι θαυμαστόν βλέπετε πέριξ, πάντα τὰ ἔκαμεν ὁ μέγας Θεός.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Α'—ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑ

1. Ἡ οἰκογένεια Σταθαῦ.—2. Πόσον ἠγάπα ὁ Ἄνδρέας τὴν ἀλήθειαν.—3. Φθινόπωρον.—4. Τί παθαίνει ἕνας βροχὸς ψεύστης.—5. Τὸ δενδρουλλάκι χωρὶς φύλλα.—6. Ἡ γάττα (φρυσιογνωσία).—7 καὶ 8. Ὁ γάττος (ποίημα Ἡ. Τανταλίδου).

Β'—ΕΥΕΡΕΘΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΔΟΡΓΗΣΙΑ

9. Ἡ πηγή.—10. Τί παθαίνει ὁ φιλόνομος Ἐκτωρ.—11. Πῶς φέρεται ὁ Ἄνδρέας πρὸς ἓν κακὸν παιδίον.—12. Ρυάκι. Ποταμός.—13. Τὸ ὄνυξι (ποίημα).—14. Τί ἔπαθον αἱ δύο φιλόνομοι αἴγες.—15. Ἡ αἶξ (φρυσιογνωσία).

Γ'—ΕΥΠΕΙΘΕΙΑ ΚΑΙ ΛΗΙΕΘΕΙΑ

16. Πῶς τιμωρεῖται τὸ ἀπειθὲς ὄρνιθακι.—17. Τί ἔπαθε τὸ ἀπειθὲς ψαράκι.—18. Τί παθαίνει τὸ ἀπειθὲς ἀρνάκι (ποίημα).—19. Ὁ λαχανόκηπος (πραγματογνωσία).—20. Ὁ λαγὸς (φρυσιογνωσία).—21. Ὁ κίνδυνος τοῦ λαγοῦ (ποίημα)—22. Ὁ χειμῶν.

Δ'—ΦΙΛΑΛΛΗΛΙΑ, ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΖΩΑ Κ.Τ.Λ.

23. Πῶς φέρεται ἡ Μαρία πρὸς τοὺς πεινῶντας σπουργίτας.—24.—Λαχταρῶ τὴν ἄνοιξι.—25. Πόσον ἠγαπῶντο ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία.—26. Πόσον ἠγαπῶντο δύο πεταλούδαι ἀδελφαί.—27. Ἡ τριαντοφυλλιά (φρυσιογνωσία).—28. Τὸ τριαντάφυλλον (ποίημα).

Ε'—ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ

29. Τί κάμνουν ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς μητρὸς των.

ΣΤ'—ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

30. Πῶς μανθάνει ἡ Μαρία νὰ εἶνε πάντοτε καθαρὰ.—31. Ἡ νοικοκυρούλα (ποίημα Ἱ. Πολέμη).—32. Πῶς ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία πηγαίνουν εἰς τὴν ἐξοχὴν.—34. Ἡ ἄνοιξις.—35. Ἡ ἄνοιξις (ποίημα).

Ζ'—ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

36. Πῶς φέρεται μία χελιδὼν πρὸς τὸν Ἄνδρέαν καὶ τὴν Μαρίαν.

Η'—ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ

37. Τί παθαίνει ἡ Μαρία διὰ τὴν λαίμαργίαν της.

Θ'—ΘΕΟΣΕΒΕΙΑ

38. Πῶς ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία βλέπουν τὴν αὐγὴν.—39. Πῶς ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία ἐπισκέπτονται τὸ δάσος.—40. Πῶς ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Μαρία ἀναβαίνουν εἰς τὸ ὄρος.—41. Πῶς τὰ παιδιά βλέπουν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.—42. Τὸ θέρος.—43. Ποῖος ἔκαμε τὸν ἥλιον, τὸ δάσος, τὸ ὄρος καὶ ὅλα τὰ πράγματα.

ι

ι

||||| ~~~~~ ΙΙΙΙΙ

υ

υ υ ΙΙΙ ΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ

π

~ ~ ~ 7 7 7 2 2 2 2 2 2

π π π

μ

ΙΙΙΙ | | | | μ μ μ μ

ο

ΙΙΙΙΙΙ 0 0 0 0 0 .

α

2 0 0 ΙΙΙ ΙΙ ΙΙ α α α

ρ

ο ο ο / / / ρ ρ ρ ρ ρ

σ

- - - ο - ο - σ σ σ σ

ν

ν ν ν γ γ γ ν ν ν ν ν ν

ιον. κόρη, άρνάιμ.

ν

ν ν ν ν γ γ γ ν ν ν ν ν ν

ζ

- - - ζ ζ ζ ζ ζ ζ ζ ζ

ω

ι ι γ ι ω ω ω ω ω

ω

ω ω ω ω ω ω ω ω

ε

ε ε ε ε ε ε ε ε

δ

δ δ δ δ δ δ δ δ δ δ

ὀυῆως, ὀυάως

ἡ μάμη.

φ

φ φ φ φ φ φ φ φ φ φ

λ

λ λ λ λ λ λ λ λ λ λ

τὸ τριαντάφυλλον

χ

χχχχ χαρά

γ

γγγγ γάτα

β

ββββ βράχος

δ

δδδδ δέντρον

δ

οοο δδδ δδ δέρος

υ

υυυ υυυ υυυ γαράμι

ζ

ζζζ ζζζ ζζζ ζέση

ξ

ξξξ ξξξ ξξξ έλογη

ἀγασθῶ τὰ ἰσθινά.

ὁ τίμιος ἀνδρῶτος δὲν

πραττεῖ ποτέ ζέον

ἰσθῆμα.

ὁ χαίμαργος ἰσθῆμα

ἐντροπιάζεται.

ὅτι ἰσθῆμα ἰσθῆμα

τὸ ἰσθῆμα ὁ θεός.

0020561063
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

